

Elias - Bilang Pito

Ang Una at ang Huli

Jeff Pippenger

2023-10-07

Tinutukoy namin ang 1863 bilang huling punto ng pagsubok sa isang serye ng mga pagsubok na sinimulan sa panahon ng Dakilang Pagkakadismaya noong 1844. Ang una naming lohikal na batayan ay ang katotohanang nagtapos ang kilusang Millerita nang ang Iglesia Adventista ng Ikapitong Araw ay legal na nairehistro sa pamahalaan ng Estados Unidos sa mismong taong iyon. Ang kilusang nagsimula sa maka-propetikong diwa noong 1798 ay nagtapos noong 1863.

Ipinababatid sa atin ng Inspirasyon na noong bumaba ang makapangyarihang anghel ng Apocalipsis kabanata labing-walo noong Setyembre 11, 2001, ang pangyayaring iyon ay inilarawan bilang isang uri sa kilusang Milerita nang bumaba ang anghel ng Apocalipsis kabanata sampu. Nagsimula ang kilusang Milerita sa panahon ng wakas noong 1798, nang maalisan ng tatak ang pangitain tungkol sa ilog Ulai ng aklat ni Daniel, mga kabanata walo at siyam. Nagsimula ang kilusan ng isandaang apatnapu't apat na libo sa panahon ng wakas noong 1989, nang maalisan ng tatak ang pangitain tungkol sa ilog Hiddekel ng huling tatlong kabanata ng aklat ni Daniel.

Sa kapwa mga panahon ng wakas ay nagsimula ang unti-unting paghiwalay ng dating hinirang na bayan mula sa mga kabilang sa kilusan ng kani-kaniyang mga kasaysayan. At nang ang pangunahing panuntunan ng bawat kasaysayan ay hayagang pinagtibay, bumaba ang anghel ng kani-kanilang kasaysayan. Ang mensahe, ang kilusan, at ang mensahero ang mga kasangkapang ginamit ng Panginoon sa bawat kani-kaniyang kasaysayan upang ihayag ang kasalanan ng dating hinirang na bayan; sapagkat, gaya ng itinuro ni Cristo hinggil sa Kanyang gawain, kung hindi Siya naparito, ang mapangangatwirang mga Hudyo ng kasaysayan ay hindi sana nagkaroon ng kasalanan. Ang mensahero, mensahe, at kilusan ang mga kasangkapan ng paghatol na magpapapanagot sa dating hinirang na bayan dahil sa kanilang pagtanggap sa umuunlad na liwanag ng kani-kanilang kasaysayan, at nang bumaba ang anghel, iyon ang naging hudyat na ang proseso ng paghatol sa dating bayang nasa tipan ay nagsimula na. Natutukoy ang kasangkapan ng paghatol kapag kinakain ng mga propetang naglalarawan sa kasaysayang iyon ang mensaheng ibinigay sa kanila ng Panginoon. Kapag kinain nila ang mensahe, saka nila dadalhin ang mensahe sa dating hinirang na bayan na inilalarawan bilang isang bayang matigas ang batok at mapaghimagsik, na hindi makikinig at hindi magbabalik-loob. Kapag bumaba na ang anghel at ang mensahe ay nakain na, nagsisimula ang paghatol sa mapaghimagsik na bayan.

Inilalapat natin ang proseso ng paghuhukom ng sinaunang Israel, gaya ng inilalarawan sa Aklat ng mga Bilang, sa kasaysayan ng kilusang Millerita; at sa kahuli-hulihan, ilalapat natin ang prosesong ito ng pagsubok sa kilusan ng isang daan at apatnapu't apat na libo. Ang simbolismo ng bilang na 'sampu' ay itinatakda ng konteksto ng sipi kung saan ito ginamit.

Ang pagkakasunod-sunod ng sampung pagsubok ay nagsisimula sa pagkakabigo, alinman sa Dagat na Pula para sa sinaunang Israel o noong Oktubre 22, 1844 para sa mga Millerita. Itinukoy ni Sister White ang mga katotohanang "landmark" na inihayag noong panahong iyon, na nagsisimula sa tinawag niyang "ang paglipas ng panahon." Ang pagkakabigo para sa mga Hebreo ay ang banta ng hukbo ni Paraon. Ang kakulangan ng mga Hebreo ng pananampalataya sa kapangyarihan ng Diyos ay nahayag bilang tugon sa kanilang takot sa hukbo ng kanilang mga kaaway, gaya rin noong ikasampu at panghuling pagsubok. Ipinakikita ni Jesus ang wakas mula sa pasimula, kaya't ang takot sa mga higante sa Lupang Pangako na tinukoy ng sampung tiktik ay siya ring takot na nagbunga ng kanilang pagkakabigo sa tabi ng Dagat na Pula. Ang ikasampu at panghuling pagsubok para sa kilusang Millerita ay magiging isang propesiya tungkol sa panahon, gaya noong Oktubre 22, 1844.

Ang Dakilang Kabiguan sa progresibong pagsubok ng kasaysayan ng mga Millerita ay nagmarka sa pasimula ng isang kasaysayang malinaw na tinipuhan ng pagliligtas sa sinaunang Israel mula sa Ehipto. Simula sa Dagat na Pula ay nagkaroon ng sunod-sunod na sampung pagsubok, at ang huling pagsubok ay magsasalamin sa unang pagsubok. Ang "paglipas ng panahon" sa Dakilang Kabiguan ay bunga ng hindi wastong pagkaunawa sa isang propesiyang may takdang panahon. Ang huli sa proseso ng pagsubok para sa espirituwal na Israel ay magiging gaya rin ng una. Noong 1863, pinili ng mga pinuno ng literal na Israel na bumalik sa metodolohiyang biblikal ng mga yaong kanila lamang kinilalang mga anak na babae ng Roma, at kanilang itinakwil, o masasabi, hindi naunawaan ang pinakamahabang propesiyang may takdang panahon sa Bibliya. Ang wakas ng sampung pagsubok sa parehong literal at espirituwal na Israel ay kinakatawan ng pasimula. At sa katapusan, sa kapuwa pagkakataon ay ipinamalas ng mga mapaghimagsik ang pagnanais na bumalik sa dakong kung saan sila katatapos lamang iligtas.

Sa pagtangi sa pitong ulit ng Levitico 26, lumikha ang Laodiseyanong Adbentismo ng isang suliraning propetiko na hindi nila nasapantaha. Hanggang sa araw na ito ay hindi pa nila nalulutas ang naturang suliranin, bagaman naghahain sila ng sari-saring putahe ng mga kathang-isip na kuwento sa pagtatangkang lutasin iyon. Ang suliranin ay nasa talatang kinikilala ni Kapatid na White bilang saligan at sentral na haligi ng Adbentismo.

“Ang kasulatan na, higit sa lahat ng iba, ay naging kapwa saligan at haliging sentral ng pananampalatayang Advent ay ang pahayag, ‘Hanggang sa dalawang libo at tatlong daang araw; kung magkagayo’y malilinis ang santuwaryo.’ [Daniel 8:14.]” Ang Dakilang Tunggalian, 409.

Marami ang sinasabi ng Adbentismo hinggil sa talatang labing-apat, ngunit hindi nila kailanman tinutugunan ang pinakaunang obserbasyong dapat gawin hinggil sa talatang iyon. Ang obserbasyong iyon ay na ang talatang labing-apat ay isang “sagot.” Walang saysay ang isang sagot kung hindi kasama ang tanong na nagbubunsod sa sagot. Hindi lohikal, gramatikal, ni makatuwiran na ihiwalay ang talatang labing-tatlo sa talatang labing-apat, sapagkat ang talatang labing-tatlo ang tanong at ang talatang labing-apat ang sagot.

Ang tanong, kapag wasto at makatarungang iniharap, ay nagbubunga ng lubhang naiibang kahulugan para sa talatang labing-apat kaysa sa itinuturo ng Adventismo. Hindi nito ipinahihiwatig na ang talatang labing-apat ay hindi “ang saligan at pangunahing haligi ng pananampalatayang Adventista,” sapagkat gayon nga. Ibig sabihin, nang hindi wastong naunawaan at isinantabi ng Adventismo ang pitong panahon noong 1863, hindi nila nagawang lubos na matukoy kung ano ang tunay na kahulugan ng talatang labing-apat. Sa Kasulatan, ang kalahating katotohanan ay hindi katotohanan. Kapag wastong naunawaan, ang tanong sa talatang labintatlo ay humihingi ng pagkilala sa propesiyang nagmamarka sa paglilinis ng santuwaryong nayurakan, at gayundin ng pagkilala sa propesiyang nagmamarka sa pagyurak sa hukbo. Ang propesiya ng dalawang libo’t tatlong daang taon ay tumutukoy sa ‘santuwaryo’ at ang propesiya ng dalawang libo’t limang daan at dalawampung taon ay tumutukoy sa ‘hukbo’.

Ang pagtalakay sa ugnayan ng dalawang talata ay nangangailangan ng mahabang pag-aaral, na hindi ko layuning isagawa sa kasalukuyan sa mga artikulong ito. Ang mga puntong ito ay paulit-ulit nang natalakay sa paglipas ng mga taon at matatagpuan sa seryeng "Habakkuk's Tables." Ako ay patuloy pang tumatalakay sa simbolismo ni Elias at nais ko munang tapusin ang pagtalakay sa mga katotohanang iyon.

Si William Miller ang Elias sa pasimula ng Adventismo at ang una niyang natuklasan ay ang pitong ulit ng Levitico dalawampu’t anim, kaya’t ang pagtanggap sa katotohanang iyon noong 1863 ay isang pagtanggap sa mensahe ni Elias. Sa puntong ito, tinatalakay ko ang katangiang Alfa at Omega na nag-uugnay ng wakas sa pasimula. Ang pangwakas na pagsubok para sa sinaunang Israel ay inilarawan sa unang pagsubok. Ang dalawang pagsubok ay kumakatawan sa takot na ang mga bansang pagano ay mas makapangyarihan kaysa sa Diyos. Ang ikasampung pagsubok, yamang kapareho sa prinsipyo, ay higit na mapanghimagsik kaysa sa unang pagsubok, sapagkat ang kasaysayan ng tagumpay ng Diyos sa unang pagsubok ay dapat sana’y nagbunga ng matatag na pagtitiwala sa mga mapaghimagsik. Ipinamalas nila ang kanilang pagtanggap sa Diyos sa kabila ng higit na maraming katibayan ng Kanyang kapangyarihan kaysa noong nasa Dagat na Pula sila. Ang Milleritang Adventismo, pagsapit ng 1863, ay ipinaliliwanag na kung bakit ang dakilang pagkadismaya ay isang makapangyarihang gawa ng Diyos, ngunit nagpasya pa rin silang maghalal ng isang kapitan, bumalik sa Ehipto, at tanggihan ang mensaheng tinatawag ni Daniel na "panunumpa" ni Moises na kinatawan ni Elias.

Sa halip na mag-ukol ng panahon upang ilahad ang mga katibayan ng pagiging balido ng “pitong panahon” bilang isang hula ukol sa panahon, nilalayan kong gumamit ng ilang payak na pangangatwiran upang patunayan ang pagiging balido nito sa ibang paraan. Para sa kilusang nagsimula noong 1798, ang pangwakas na pagsubok noong 1863 ay kumakatawan din sa pangwakas na pagsubok para sa kilusan ng makapangyarihang anghel ng Apocalipsis kabanata labing-walo. Ang Inspirasyon ay naging napakalinaw tungkol sa kung ano ang huling pagsubok para sa dalawang kilusang iyon.

Si Satanang ay . . . patuloy na ipinapasok ang huwad—upang ilayo sa katotohanan. Ang pinakahuling panlilinlang ni Satanang ay ang pagpapawalang-bisa sa patotoo ng Espiritu ng Diyos. 'Kung saan walang pangitain, ang bayan ay napapahamak' (Kawikaan 29:18). Selected

Messages, aklat 1, 48.

Walang tapat na paraan upang basahin ang mga sulatin ni Ellen White at ipahiwatig na hindi niya ganap na pinagtibay ang pitong ulit sa Levitico kabanata dalawampu't anim. Si Kapatid na White, gaya ng dati na nating natukoy sa mga artikulong ito at masusing naitala sa seryeng pinamagatang Habakkuk's Tables, ay tuwirang ipinaalam sa atin na ang Diyos ang gumabay sa kapuwa talahanayan noong 1843 at 1850. Tuwirang itinuturo niya na ang dalawang talahanayang iyon ay katuparan ng Habakuk kabanata dalawa. Ang kapuwa talahanayan ay tumutukoy sa pitong ulit sa Levitico kabanata dalawampu't anim bilang sentro ng kani-kanilang grapikal na pagkakalatag. Sa kapuwa talahanayan, ang linya ng pitong ulit ay may krus ni Cristo bilang ubod ng propetikong linya ng pitong ulit.

Kasabay ng kaniyang mga pagpapatibay sa dalawang tapyas ni Habakuk, makailang ulit niyang itinala na nararapat nating ipagpatuloy ang pagpapahayag ng mensaheng ipinahayag mula 1840 hanggang 1844. At bawat historyador na Adventista na tumatalakay kung paano pinalaganap ng mga Millerita ang mensaheng kanilang ipinahayag ay kumikilala na ginamit nila ang tsart ng 1843. Hindi lamang niya pinagtibay ang mga mensaheng kinakatawan sa mga tsart, at pinapayuhan ang bayan ng Diyos na patuloy na iharap ang mismong mga mensaheng ipinahayag sa kasaysayang iyon; nagkakaloob din siya ng maraming sipi kung saan niya ibinababala na ang mga mensaheng iyon ay aatakehin sa kabuuan ng kasaysayan ng nalabing bayan ng Diyos. Kapag ibinababala niya ang mga pag-atakeng iyon, paulit-ulit niyang itinuturo na tungkulin ng mga bantay ng Diyos na ipagtanggol ang mismong mga katotohanang iyon.

Kung ang mga tsart ay mali, kung gayon ang mga mensaheng kanilang kinakatawan sa anyong grapiko ay mali. Kung ang mensaheng ipinahayag ng mga Millerite mula 1840 hanggang 1844 ay mali, kung gayon ang paulit-ulit na pagtukoy ni Ellen White na ang mensahe ng mga Millerite ang pundasyon ay mali rin. Kung mali ang mga mensaheng iyon, ang kanyang mga paulit-ulit na utos na ipagpatuloy na iharap ang mismong mga katotohanang iyon ay maling tagubilin. Kung ang mensahe ng mga Millerite ay hindi kumakatawan sa mga pundasyong dapat panatilihin at ipagtanggol laban sa mga satanikong pagsalakay, kung gayon ang mga tagubilin na iyon ay mali rin. Ang pag-abot sa konklusyon na ang lahat ng mga usaping ito na kaugnay sa mensahe ni Elias ng kasaysayang iyon ay mali, ay malinaw na magpapatunay na si Ellen White ay isang huwad na propeta.

Patuloy na itinuturo ng Makabagong Adbentismo sa kanilang mga Seminar sa Pahayag na ang iglesyang nalabi ay magtataglay ng Espiritu ng Propesiya, na siyang patotoo ni Jesus; subalit tiyak na hindi nila sinasabi sa mga inaakit nilang mapabilang sa kasapian ng iglesia na lubos nilang itinatakwil ang pagpapatibay at mga babala ni Ellen White na kaugnay ng mga saligang katotohanan at kasaysayan noong pasimula na iyon. Ano ang kahulugan sa iyo ng sumusunod na sipi?

Wala tayong dapat ikatakot sa hinaharap, maliban kung ating kalilimutan ang paraan ng pamamatnubay ng Panginoon sa atin, at ang Kanyang pagtuturo sa ating nakaraang kasaysayan. Life Sketches, 196.

Noong 1863, ang kilusang Millerita ay nagtapos at nagparehistro bilang isang legal na entidad sa pamahalaan na sa bandang huli ay bubuo ng isang wangis ng kapapahan, na, ayon sa depinasyon ni Ellen White, ay ang pagsasanib ng simbahan at ng estado.

Sa mga kilusang kasalukuyang nagaganap sa Estados Unidos upang matiyak para sa mga institusyon at mga kaugalian ng iglesia ang suporta ng estado, ang mga Protestante ay sumusunod sa mga yapak ng mga Papista. Hindi, higit pa, binubuksan nila ang pinto para sa Papado upang mabawi nito sa Protestanteng Amerika ang pangingibabaw na nawala nito sa Lumang Daigdig. *The Great Controversy*, 573.

Sa ilalim ng palagay na ang ligal na pakikipag-ugnayan sa pamahalaan ay bahagi ng pangangailangan para sa pag-oorganisa, sa panahong ang kabataan ng bansa ay isinasailalim sa sapolitang paglilingkod militar para sa malagim na pagdanak ng dugo na kilala bilang Digmaang Sibil, nagtapos ang kilusan ng mga Millerite. Noong 1863, kapwa sa pamamagitan ng isang nalimbag na artikulo at ng isang bagong tsart, tinanggihan ng Iglesia Adventista ng Ikapitong Araw ang propesiya hinggil sa pagkaalipin na tinatawag ni Daniel na panumpa ni Moises. Noong 1850, inutusan ng Panginoon ang Kaniyang bayan na gawin ang ikalawang talahanayan ni Habakuk, at itama ang pagkakamaling Kaniyang tinakpan ng Kaniyang kamay sa talahanayan ng 1843. Ang tsart na ipinag-utos noong 1850 ay lubos na naisakatuparan ang layunin nito, sapagkat sinabi ni Ellen White na nakita niya “na ang Diyos ay nasa paglathala ng tsart,” at itinuro rin niya na ang tsart ng 1850 ay tinukoy sa Habakuk kabanata dalawa.

Ang layunin ng tsart noong 1850 ay kapareho ng layunin ng tsart noong 1843. Ito ay nakalaan bilang kasangkapang ebanghelistiko upang ihayag ang mensahe ng ikatlong anghel sa isang naghihinalang sanlibutan. Noong 1863, iwinaksi ang mensaheng iyon. Ang proseso ng pagsubok—na ang huwaran ay ang prosesong pagsubok na nagsimula sa Dagat na Pula—ay nagsimula sa propesiya ng panahon na tumutukoy sa santuwaryong yuyurakan sa talatang labintatlo ng Daniel walo, at ang proseso ng pagsubok ay nagwakas sa propesiya ng panahon na tumutukoy sa hukbong yuyurakan sa talatang labintatlo ng Daniel walo.

Nang magkagayo’y narinig ko ang isang banal na nagsasalita, at ang isa pang banal ay nagsabi sa banal na yaong nagsasalita, Hanggang kailan ang pangitain tungkol sa palaging handog, at sa pagsalangsang ng pagkatiwangwang, na kapuwa ang santuario at ang hukbo ay ibinibigay upang yurakan? At sinabi niya sa akin, Hanggang sa dalawang libo at tatlong daang araw; kung magkagayo’y malilinis ang santuario. Daniel 8:13, 14.

Ang proseso ng pagsubok na nagsimula noong ika-22 ng Oktubre, 1844, ay may lagda ni Alpha at Omega. Ang pasimula ng nasabing proseso ng pagsubok ay isang propesiyang may takdang panahon na kumakatawan sa santuwaryong yuyurakan. Ito ay isang propesiyang nagbunga ng dakilang liwanag nang ito’y natupad. Ang proseso ng pagsubok na nagwakas noong 1863 ay may lagda ni Alpha at Omega. Ang katapusan ng nasabing proseso ng pagsubok ay isang propesiyang may takdang panahon na kumakatawan sa hukbong yuyurakan. Ito ay isang propesiyang nilayon na magbunga ng dakilang liwanag kapag ito’y natupad. Ito ay isang propesiyang may takdang panahon na iniharap ng Elias ng kasaysayang iyon, at nang ito ay tinanggihan at isinantabi, nagbunga ito ng lubhang kadiliman.

At ito ang kahatulan, na ang liwanag ay naparito sa sanlibutan, at inibig ng mga tao ang kadiliman kaysa sa liwanag, sapagkat masasama ang kanilang mga gawa. Juan 3:19.

Ang lohikang ipangwawakas ko sa artikulong ito ay yaon ding nauna ko nang naisaad. Pinagtibay ba ng Diyos, sa pamamagitan ni Ellen White, ang mga tsart ng 1843 at 1850?

Aking nakita na ang tsart ng 1843 ay pinatnubayan ng kamay ng Panginoon, at na hindi ito dapat baguhin; na ang mga bilang ay ayon sa Kaniyang nais; na ang Kaniyang kamay ay nakalukob at ikinubli ang isang pagkakamali sa ilan sa mga bilang, anupa't walang sinuman ang makakita nito, hanggang sa inalis ang Kaniyang kamay. Early Writings, 74.

"Nakita ko na ang Diyos ay nasa paglalathala ng tsart ni Kapatid na Nichols. Nakita ko na may propesiya tungkol sa tsart na ito sa Bibliya, at kung ang tsart na ito ay nilayon para sa bayan ng Diyos, kung ito'y sapat para sa isa ay sapat din ito para sa iba, at kung ang isa ay nangangailangan ng isang bagong tsart na ipininta sa mas malaking sukat, kailangan din iyon ng lahat sa gayunding antas." Manuscript Releases, bilang 13, 359; 1853.

Pinagtibay ba ng Diyos sa pamamagitan ni Ellen White ang mensaheng inilahad ng mga Millerite sa mga taóng 1840 hanggang 1844?

Hindi nagbibigay ang Diyos sa atin ng bagong mensahe. Narapat nating ipangaral ang mensaheng siyang naglabas sa atin mula sa ibang mga iglesia noong 1843 at 1844. Review and Herald, Enero 19, 1905.

"Ipinag-uutos sa atin ng Diyos na ilaan ang ating panahon at lakas sa gawaing ipangaral sa mga tao ang mga mensaheng pumukaw sa mga lalaki at babae noong 1843 at 1844." Manuscript Release, Bilang 760.

Lahat ng mga mensaheng ibinigay mula 1840 hanggang 1844 ay dapat ipahayag ngayon nang may kapangyarihan, sapagkat maraming tao ang nawalan ng wastong patnubay. Ang mga mensaheng ito ay dapat maiparating sa lahat ng mga iglesia.

Sinabi ni Cristo, 'Mapapalad ang inyong mga mata, sapagkat nakakakita; at ang inyong mga tainga, sapagkat nakakarinig. Sapagkat katotohanang sinasabi ko sa inyo, na maraming propeta at mga taong matuwid ang nagnasang makita ang mga bagay na inyong nakikita, at hindi nila nakita; at marinig ang mga bagay na inyong naririnig, at hindi nila narinig' [Mateo 13:16, 17]. Mapapalad ang mga mata na nakakita sa mga bagay na nakita noong 1843 at 1844.

Ibinigay na ang mensahe. At hindi dapat ipagpaliban ang pag-uulit ng mensahe, sapagkat natutupad na ang mga tanda ng panahon; ang pangwakas na gawain ay dapat maisakatuparan. Isang dakilang gawain ang magaganap sa maikling panahon. Isang mensahe ang malapit nang ibigay ayon sa pagtatakda ng Diyos, na lalago at lalawak hanggang sa maging isang malakas na sigaw. Kung magkagayo'y tatayo si Daniel sa kaniyang itinakdang bahagi, upang magbigay ng kaniyang patotoo.

Ang mga katotohanang tinanggap natin noong 1841, '42, '43, at '44 ay ngayo'y dapat pag-aralan at ipahayag. Ang mga mensahe ng unang, ikalawang, at ikatlong anghel ay sa hinaharap ipahahayag nang may malakas na tinig. Ang mga ito ay ibibigay na may taimtim na

pagpapasiya at sa kapangyarihan ng Espiritu. Manuscript Releases, tomo 15, 371.

"Nauunawaan namin ang kasalukuyang kahinaan at kaliitan ng gawain. Tayo'y nagkaroon na ng karanasan. Sa pagtupad sa gawaing ibinigay sa atin ng Diyos, maaari tayong sumulong nang may pagtitiwala, na may katiyakang Siya ang magiging ating kabisaan. Makakasama natin Siya sa taong 1906, gaya ng nakasama natin Siya noong 1841, 1842, 1843, at 1844." Loma Linda Messages, 156.

Yaong mga tumatayong guro at mga pinuno sa ating mga institusyon ay marapat na matibay sa pananampalataya at sa mga alituntunin ng mensahe ng ikatlong anghel. Nais ng Diyos na mabatid ng Kanyang bayan na taglay natin ang mensahe, gaya ng ibinigay Niya sa atin noong 1843 at 1844. General Conference Bulletin, Abril 1, 1903.

“Dumating na ang babala: Walang anumang dapat pahintulutang pumasok na yayanig sa saligan ng pananampalatayang siyang pinagtatayuan natin mula nang dumating ang mensahe noong 1842, 1843, at 1844. Ako ay nasa mensaheng ito, at buhat noon ay nakatindig ako sa harap ng sanlibutan, tapat sa liwanag na ibinigay sa atin ng Diyos. Hindi namin ninanais na alisin ang aming mga paa mula sa platapormang pinatungtungan ng mga ito habang araw-araw naming hinanap ang Panginoon sa taimtim na panalangin, humihingi ng liwanag. Inaakala ba ninyong maaari kong isuko ang liwanag na ibinigay sa akin ng Diyos? Ito’y nararapat maging gaya ng Bato ng mga Panahon. Mula pa nang ito’y ibinigay, ito na ang gumagabay sa akin.” Review and Herald, Abril 14, 1903.

Binalaan ba ng Diyos sa pamamagitan ni Ellen White ang Kanyang bayan na magtanggol laban sa mga pag-atakeng magpapahina sa mga katotohanan ng kasaysayan ng mga Millerite?

Ang mga dakilang palatandaan ng katotohanan, na nagpapakita sa atin ng ating kinalalagyan sa kasaysayang propetiko, ay dapat maingat na ipagsanggalang, baka mga ito’y gibain at palitan ng mga teoryang magdudulot ng kalituhan sa halip na tunay na liwanag. Mga Piniling Mensahe, aklat 2, 101, 102.

Sa kasalukuyan, naghahanap si Satanas ng mga pagkakataon upang gibain ang mga palatandaan ng katotohanan—ang mga bantayog na itinindig sa kahabaan ng daan; at kailangan natin ang karanasan ng matatandang manggagawa na nagtayo ng kanilang bahay sa matibay na bato, na sa masamang ulat gayundin sa mabuting ulat ay nanatiling tapat sa katotohanan. Gospel Workers, 104.

Hindi kailanman iniwan ng Diyos ang sanlibutan na walang mga lalaki na marunong kumilala sa pagitan ng mabuti at masama, ng katuwiran at di-katuwiran. May mga lalaki ang Diyos na kaniyang itinalaga upang tumindig sa harapan ng pagbabaka sa mga panahon ng kagipitan. Sa panahon ng krisis, magbabangon siya ng mga lalaki, gaya ng ginawa niya noong sinaunang panahon. Aatasan ang mga kabataang lalaki na makisanib sa matatandang tagapagdala ng bandila, upang sila’y mapagtibay at maturuan ng karanasan ng mga tapat na ito, na dumaan na sa napakaraming pagbabaka, at sa kanila, sa pamamagitan ng mga patotoo ng kaniyang Espiritu, madalas nang nagsalita ang Diyos, ipinakikilala ang tamang daan at hinahatulan ang maling daan. Kapag lumitaw ang mga panganib na sumusubok sa pananampalataya ng bayan ng Diyos, ang mga manggagawang tagapagpauna ay nararapat na magsalaysay ng mga

karanasan ng nakaraan, noong dumating ang gayong mga krisis, noong pinagdudahan ang katotohanan, noong ipinasok ang mga kakaibang kaisipan na hindi nagmumula sa Diyos.

Ang karanasan ng yaong mga nakatatandang manggagawa ay kailangan ngayon; sapagkat si Satanas ay nagmamatyag sa bawat pagkakataon upang ipawalang-kabuluhan ang mga dating palatandaan sa landas—ang mga bantayog na itinayo sa kahabaan ng landas. Review and Herald, Nobyembre 19, 1903.

Noong 1863, nagtapos ang kilusang Millerite sa pagtakwil sa unang katotohanang pinatnubayang maunawaan ng Elias ng kasaysayang iyon. Ang pangwakas na pagsubok nito ay nakabatay sa dalawang talata sa Daniel 8 na tumutukoy sa pagyurak sa santuwaryo at sa hukbo. Ang kaliwanagan ng santuwaryo ay ibinukas sa una sa sampung pagsubok, at ang kadiliman ay idinulot sa hukbo sa huli ng sampung pagsubok.

Isang bagay ang tiyak: yaong mga Adventista ng Ikapitong Araw na tumitindig sa ilalim ng watawat ni Satanas ay unang isusuko ang kanilang pananalig sa mga babala at pagsansalang nakapaloob sa mga Patotoo ng Espiritu ng Diyos.

Ang panawagan tungo sa higit na pagkatalaga at mas banal na paglilingkod ay ipinapahayag, at magpapatuloy na ipapahayag. Ilan sa mga kasalukuyang isinasatinig ang mga mungkahi ni Satanas ay babalik sa katinuan. Mayroon ding mga nasa mahahalagang pinagkakatiwalaang katungkulan na hindi nakauunawa sa katotohanan para sa kapanahunang ito. Sa kanila dapat ibigay ang mensahe. Kapag tinanggap nila ito, tatanggapin sila ni Cristo, at gagawin niya silang mga kamanggagawa niya. Ngunit kung tumanggi silang pakinggan ang mensahe, sila’y tatayo sa ilalim ng itim na bandila ng Prinsipe ng Kadiliman.

Ako ay inatasan na ipahayag na ang mahalagang katotohanan para sa panahong ito ay lalo at lalong malinaw na nahahayag sa mga isipan ng mga tao. Sa isang natatanging diwa, ang mga kalalakihan at kababaihan ay nararapat na kumain ng laman ni Cristo at uminom ng kaniyang dugo. Magkakaroon ng pag-unlad sa pag-unawa, sapagkat ang katotohanan ay may likas na kakayahang patuloy na lumawak. Ang banal na pinagmulan ng katotohanan ay papasok sa mas malapit, at lalo pang malapit, na pakikipag-isa sa mga magpapatuloy sa pagsunod upang makilala siya. Habang tinanggap ng bayan ng Diyos ang kaniyang salita bilang tinapay ng langit, malalaman nila na ang kaniyang paglabas ay nakahanda gaya ng umaga. Tatanggap sila ng lakas na espirituwal, gaya ng pagtanggap ng katawan ng lakas na pisikal sa pagkain.

Hindi natin man lamang nauunawaan ang kalahati ng panukala ng Panginoon hinggil sa pag-alis ng mga anak ni Israel mula sa pagkaalipin sa Ehipto, at sa pag-akay sa kanila sa pagtawid sa ilang papasok sa Canaan.

Sa pagtitipon natin ng mga banal na sinag na nagliliwanag mula sa Ebanghelyo, magkakaroon tayo ng higit na malinaw na pagkaunawa sa kaayusang Hudyo, at higit na malalim na pagpapahalaga sa mahahalagang katotohanan nito. Hindi pa ganap ang ating pagsasaliksik sa katotohanan. Kaunti pa lamang sa mga sinag ng liwanag ang ating natipon. Yaong mga hindi araw-araw nagsisiyasat sa Salita ay hindi makalulutas sa mga palaisipan ng kaayusang Hudyo. Hindi nila mauunawaan ang mga katotohanang itinuturo ng paglilingkod sa templo. Nahahadlangan ang gawain ng Diyos dahil sa makamundong pagkaunawa sa Kanyang

dakilang plano. Sa buhay na darating ay ilalahad ang kahulugan ng mga kautusang ibinigay ni Cristo, samantalang Siya'y nakukubli sa haliging ulap, sa Kanyang bayan. Spalding and Magan, 305, 306.

Ipagpapatuloy natin sa susunod na artikulo ang ating pagsusuri sa simbolismo ni Elias kaugnay ng 1863.